

Ingezonden 26 mei 1964.

Ondergetekenden hebben de eer het volgende amendement voor te stellen:

Artikel 32 wordt gelezen als volgt:

Artikel 32. 1. Het bedrag van de aftrekbare kosten drukkende op de aan de loonbelasting onderworpen inkomsten en op inkomsten uit dienstbetrekking die niet aan de loonbelasting zijn onderworpen wordt zonder nader bewijs gesteld op f 180.

2. Het bedrag van de aftrekbare kosten drukkende op de inkomsten uit arbeid wordt, bij aanwezigheid van inkomsten uit door de belastingplichtige regelmatig verrichte tegenwoordige arbeid, zonder nader bewijs gesteld op vijf percent van de laatstbedoelde inkomsten, doch op niet minder dan f 180 en op niet meer dan f 800.

3. Het eerste lid wordt afzonderlijk toegepast op de inkomsten die van de zijde van de echtgenote van de belastingplichtige opkomen.

Bij aanneming van dit amendement dient **artikel 32a** te vervallen.

Toelichting

Het amendement beoogt een algemene forfaitaire kostenaf trek van 5 pct. in de wet vast te leggen en de toepassing daarvan niet meer te binden aan de eis dat een zeker bedrag aan kosten moet worden aangetoond. Het gevolg van zo'n drempel is dat degene, die daar juist onder blijft, geen extra aftrek krijgt, terwijl degene die er, met slechts weinig aantoonbare kosten meer, bovenuit komt een beduidend voordeel geniet. De billijkheid wordt door deze drempel in vele gevallen dan ook geenszins bevorderd.

Een tweede reden om de drempel te laten vervallen vormt het feit dat bij de voorgenomen verhoging daarvan tot f 180 zeer velen (waaronder het overgrote deel van de georganiseerde werknemers), die thans van de 5 pct. regeling kunnen profiteren, onder de nieuwe regeling daar weer buiten zullen vallen. Zulks wordt ook daarom niet acceptabel geacht, omdat tegelijkertijd voor het merendeel van deze werknemers nog een niet onbelangrijke belastingverzwaring optreedt door de verhoging van het loonbelastingtarief voor bijzondere beloningen.

Voorts wordt een algemene toepassing van deze forfaitaire aftrekgeregeling redelijk geacht met het oog op de nauwe grenzen, waaraan de aftrek van kosten ter zake van het vervullen van een dienstbetrekking is gebonden met name door de toetsing aan objectieve normen, zulks in tegenstelling tot de aftrekbaarheid van kosten in de bedrijfs sfeer waar het subjectieve oordeel van de ondernemer beslissend is. Gewezen wordt in dit verband bijv. op de beperkte aftrekmogelijkheid voor reiskosten.

VAN URK
VAN DEN TEMPEL
PESCHAR
VONDELING
ENGELSMAN.